

தமிழ்ப் பொழில்

நடுசைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் யாண்டு உயிடுரு	மலர்
சஅ	ஆனந்த, மார்கழி	சூ
	(1974 — டிசம்பர் — 1975 — சனவரி)	

தொன்றும் தொண்டும்

பேராசிரியர் கொண்டி. சு. மகாதேவன், எம். ஏ., பி. எசி.,)
தமிழ் வளர்ச்சி இயக்குநர், சென்னை - 1.

தொன்று. தொண்டு என்ற சொற்கள் பழமை என்ற பொருளில் ஒன்று போலப் பரந்து வழங்கி வருவதைக் காண்கின்றோம். தொன்றின் திரிபே தொண்டு. மேலும் தொன்று தகர முதல் கெட்டால் 'ஒன்று' ஆகிவிடுகிறது. இருந்தாலும் 'தொன்று' ஒன்றேயாகும் என்பதை மறந்துவிட்ட நாம் 'தொண்டு' 'ஒன்பது' ஆகும் என்று மட்டும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இன்று பேச்சுத் தமிழிலுள்ள 'ஒண்ணு' மலையாளத்தில் வழங்கும் 'ஒன்று' கன்னடத்தில் வழங்கும் ஒறு ஆகியவற்றை எல்லாம் தமிழில் உள்ள 'ஒன்று' என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்தன என மொழியிலார் நிறுவியுள்ளார். இருந்தாலும் தமிழில் 'ஒவ்வொரு' என்ற பொருளில் பெரு வழக்காக வரும் 'தொறு' என்ற சொல்லும் அதன் நீட்சியாகிய 'தோறு' என்ற சொல்லும் 'தொன்று' என்பதிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம் என்று அவர்கள் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. தொன்று என்ற சொல் தொடக்கத்தில் ஒன்றைக் குறித்தால் மட்டுமே இன்று அதன் இடைக் குறையான 'தொறு' (அல்லது அதன் நீட்சியாகிய 'தோறு') ஒவ்வொரு (Distributive suffix) என்ற பொருளில் வழங்குதல் கூடும். எடுத்துக்காட்டு :—

'நவில்தொறும் நூல் நயம் போலும்
அறிதொறும் அறியாமை கண்டற்றால்'

எனவே ஒன்றும். ஒன்றைக் குறிக்கத் திராவிட மொழியில் வழங்கும் ஏனைய எல்லாச் சொல்லுருவங்களும் பிறப்பதற்கு

முதலாக இருப்பது 'தொன்று' என்ற சொல்லே என்பது தெளிவு. தமிழில் தகரத்தை முதலாகக் கொண்டிருக்கும் திராவிட மொழிச் சொற்கள் பல தகர முதலை விட்டு விட்ட நிலையிலும் அப்பொருளிலேயே வழங்கும் என்பதனை தழல்—அழல்; தாய்—ஆய்; தொல்லை—ஓல்லை (பழைமை) போன்ற எண்ணற்ற சொற்களைக் கொண்டு தெளியலாம். இன்று நாம் வழங்கும் 'ஓடை' என்ற சொல் 'ஐயீற்றுடைக் குற்று கரத்திற்கு' நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு என்பது பலருக்குத் தெரியாது. ஓடு என்ற குற்றுகர வீற்றுச் சொல்லே ஐகார்ச் சரியைப் பெற்று ஓடை ஆயிற்று. இரு ஓடையால் நீருட்டப் பெறும் ஊரின் பெயரே 'ஈரோடு' இந்த ஓடும் தொடக்கத்தில் தகர முதல் பெற்றுத் 'தோடு' என்றே வழங்கி வந்துள்ளது. இன்றும் கேரளத் தமிழ் 'தோடு கடக்குவான் இட்டிருன்ன பாலம்' என்றே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தொன்றியல் மரபு ஒன்றியல் மரபே :

நாம் மாற்றத்தைப் புதுமை என்கிறோம். மாற்றமின்றி என்றும் 'ஒன்றே' போல் இருப்பதையே பழைமை என்கிறோம். இளங்கோவடிகளும் இறப்பும் பிறப்பும் புதுமையின்றி என்றும் 'ஒன்றாக' இயலுவதைப்.

“பிறந்தவர் இறத்தலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை”

(சிலம்பு — வரந்தரு — 139)

என்றே 'ஒன்றியல் வாழ்க்கை' க்குத் தகர முதல் தந்து 'தொன்றியல்' வாழ்க்கையாகக் காண்கின்றார் மேலும். பண்டைய இலக்கியங்களிலும் இயல்பு வழாது என்றும் 'ஒன்றே' போல வரும் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தும் இடங்களி லெல்லாம்.

'தொன்றொழுகு மரபு' (மலைபடுகடாம் : 237, 391) எனக் குறிப்பிட்டுச் செல்வதையும் காண்கின்றோம். 'தொன்றொழுகு மரபு' ஒன்றொழுகு மரபே என்ற உணர்வு காலப் போக்கில் தமிழனுக்கு நினைவு கடந்து போய்விட்டதற்கு உரையாசிரியர் களின் குழப்பமே நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

'குமரியோடு வட இமயத்து ஒரு மொழி வைத்துலகாண்ட' சேரலாதனை இளங்கோ காட்டுகிறார். தம்புகழ் நிறுவிச் சென்று மாய்ந்த மன்னர்களின் வீரமுரசம் அவர் தம் அரசாணையை முழங்கிய செய்தியை,

‘ விழுக்கடிப் பறைந்த முழுக் குரல் முரசம்
ஒழுக்குடை மருங்கின் ஒரு மொழித்தாக ’

முழங்கியதைப் புறநானூறு (366 — கோதமனார்) புகல்கின்றது அவற்றையெல்லாம் கண்டிருந்தும், மதுரைக்காஞ்சியில் வரும்,

‘ தென் குமரி வடபெருங்கல்
குண குட கடலா வெல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத் தொழுகிய ’

என்னும் பகுதிக்கு ‘ ஒன்று மொழிந்து பகைவர்களும் வந்து தொழில் கேட்ப வெற்றியோடு நடந்தவன் ’ என நச்சினூர்க் கினியரால் பொருள் செய்ய முடியவில்லை. ‘ தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப ’ என்பதற்குத் ‘ தம்முடன் பழைமையைச் சொல்லிப் பகைவர்களும் தொழில் கேட்க ’ வெற்றியோடு நடந்து... .. என்று பொருள் கொண்டாவிட்டார் : பாவம் : ‘ சொல்லிக் கேட்ப ’ என்றால் சொல்வது ஆணை ; கேட்பது ஏவல் : இங்குப் பாண்டியன் தொன்று மொழிகிறான், பகைவர் கள் ஏவல் கேட்கின்றார்கள். கொம்பும், காலும், மேல் விலங்கும், கீழ் விலங்கும் புள்ளியும் கொண்ட எழுத்து வடிவமுறை பின் னாளில் உருவாக்கித் தொன்றுக்கும் ஒன்றுக்கும் தொடர்பு மறந்து போய்விட்ட காரணத்தால் (தஹறஉ —> ஓனறஉ) தொன்று மொழிந்தவர்களே தொழில் கேட்பவர்களாகவும் உரையாசிரியர் குழப்பிவிட்டார்.

தொன்று ஒன்றானால் தொண்டும் ஒன்றே ஆகும்.

தொன்று என்பதன் திரிபே தொண்டு : தொன்றை ஒன் றென்று உணராது போன உரையாசிரியர்களா அதன் திரி பாகிய (த்) ‘ ஒண்டு ’ என்ற சொல்லை ஒன்று என அறிமுகம் கண்டு கொள்ளப் போகின்றனர்? இன்று ஒண்டு, ஒண்டி, என்றெல்லாம் ‘ ஒன்றாதல் ’ என்ற பொருளில் வழங்கும் சொற் களும் தொண்டிலிருந்து பிறந்தனவே. பழந்தமிழ் ஆசிரியர் கள் உவமையின் துணைகொண்டு விளக்கும் சில பொருள்கள் இன்று மறைந்து போய்விட்டன. எனவே அவர்கள் எடுத்தா றும் உவமையின் இயல்பு கொண்டே உவமிக்கப்பட்ட பொரு ளின் இயல்பினை உணர்ந்தாக வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். இன்று வழக்கற்று மறைந்து விட்ட யாழ் பற்றி இப்படித்தான் நாம் முடிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. இருந்தாலும் யாழைப் பார்க்க வாய்ப்பில்லாத நிலையில் யாழின் ‘ தொண்டு படு தீவவு ’

உரையாசிரியர்கள் புண்ணரியத்தால் 'ஒன்பது' என்னும் எண்ணுண்டான வார்க்கட்டு' என்றாகி விட்டது, ஆம், 'தொன்று' மறந்து போனதால் 'தொண்டு' ஒன்பதாகி விட்டது.

தொடியின் திரிவும் தொண்டுபடு திவவும்

யாழின் உயர்ந்து வளைந்த கோடு மாயை நிறப் பெண்ணின் முன்கை போல் இருக்கும். கைகளில் இடப்பெற்ற வளையல்கள் (தொடிகள்) எண்ணிக்கையில் பலவாக இருந்தாலும் இடம் பெற்றுள்ள அமைதியில் ஒன்றாக இணைந்து நிற்கும்—தொண்டு பட்டு நிற்கும்—அழகினைக் காண்கின்றோம். இதனையே மலை படுகடாம் ஆசிரியரும்,

'தொடித் திரிவன்ன தொண்டுபடு திவவின்'

எனக் கூறி யாழின் கோட்டில் நரம்புகள் தொடுப்பதற்கு அடியாகக் கட்டப்பட்டுள்ள வார்க்கட்டுகள் கையில் கிடந்த வளையல்கள் போல ஒருங்கு திரண்டு காணப்படுகின்றன என விளக்குகின்றார். பொருநராற்றுப்படை ஆசிரியரும்,

“மாயேன் முன்கை ஆய்தொடி கடுக்கும்
கண்கூடிருக்கைத் தின்பிணித் திவவின்”

என்று யாழின் கோட்டிலுள்ள வார்க்கட்டுகளை வருணிக்கின்றார். நரம்புகள் மீட்டப்படும்போது அவற்றின் அசைவுக்கேற்ப இவ்வார்க்கட்டுகளும் மெலிந்தும் வீங்கியும் உறழ்ந்து கொடுக்கும் என்பதனைப் பெரும்பரணாற்றுப் படை ஆசிரியரும்,

“நெடும்பனைத் திரள் தோள் மடந்தை முன்கைக்
கறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்து வீங்கு திவவின்”

என்றார். சிறுபரணாற்றுப்படையாசிரியரும் இவ்வார்க்கட்டுகளின் தன்மையைக் குறிக்கும்போது குரங்கின் விடாப் பிடியில் சிக்கி அதன் கையினைச் சுற்றிக் கொண்டு இறுகியும் நெகிழ்ந்தும் உயிருக்கு மன்றும் பாம்பின் சுருளுடலை உவமையாகக் கொண்டு,

“பைங்கண் ஊகம் பாம்பு பிடித்தன்ன
அங்கோட்டுச் செறிந்த அவிழ்ந்து வீங்கு திவவின்”

எனப்படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். இருந்தாலும் 'தொண்டுபடு திவவு' என்பதற்கு ஒன்றுபடு வார்க்கட்டுகள் என்னுமல் ஒன்பது

வார்க்கட்டுக்கள் என்று நச்சினூர்க்கினியர் கொண்டமைக்கு ஆதாரம் இலக்கியத்தில் வரும் யாழ் பற்றிய குறிப்புகள் எவற்றிலும் இல்லை இருந்தாலும் எந்த ஒரு யாழும் 'தொண்டுபடு' திவவையே கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே தான் போலும் 'சிறியாழ்' 'பேரியாழ்' என்னும் வேறுபாடின்றி யாழ்களின் படங்களை வரைந்து அவற்றின் கோட்டில் ஒன்பது வார்க்கட்டுகளையும், வார்க்கட்டிற்கு ஒரு நரம்பாக ஒன்பது நரம்புகளையும் இட்டு வைக்கும் ஒரு நெருக்கடி நிலையும் நமக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. வேறு எவ்வகையில் தான் நச்சினூர்க்கினியர் கருத்துடன் தொண்டுபடுவது? இருந்தாலும் இச்செயல்

“ ஒன்றும் இருபதும் ஒரேழ் மேல் பத்துடனே
நின்ற பதி னறேழு நேருங்கால் — குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை நூலோர் விதி ”

(அரங்கேற்று : அடியார்க்குநல்லார் உரை)

என்னும் இலக்கணத்துடன் 'தொண்டுபடு' தலைச் செய்யவில்லை.

தொல்காப்பியரின் 'தொண்டு'

' ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபத்து நான்கு ' என்று நாம் சொல்லும்போது ஆயிரம், தொள்ளாயிரம், எழுபது. நான்கு ஆகிய எண்கள் யாவும் — 1974 — ' தொடித் திரிவன்ன ' தொண்டுபட்டு நிற்பதையே காண்கின்றோம். எண்கள் அமையும் இவ்வரிசை ஒழுங்கை மனத்திற்கொண்டே செய்யுளில் பயின்றுவரும் தொடையினது எண்ணிக்கை பற்றிக் கூறவந்த தொல்காப்பியரும்.

“ ஐயிராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக் குறையெழு நூற்
றென்பஃதென்ப உணர்ந்திசினோரே ”

என நூற்பா இயற்றியுள்ளார். இங்குத் தொல்காப்பியர் கூறவந்தது ' ஐயிராயிரத்து ஆறைஞ் ஞாற்றொடு (5 × 2000) + (6 × 500) = 13000 தொண்டுபட்டு நிற்கின்ற பத்துக்குறை எழுநூற்று ஒன்பது (709 — 10) = 699 என்பதே. அதாவது

13699. இளம் பூரணரும் இவ்வாறே இயல்பு வழாது பொருள் கொள்கின்றார். தொல்காப்பியரின் 'தொண்டு' என்னும் இயல்பொடு தலையிட்டிருக்கும்படி போற்றிப் பாதுகாத்த அப் பெருமகனாரை 'உரையாசிரியர்' என்ற ஒப்பற்ற ஒரு சொல்லால் சுட்டும் அருமையினை இன்றும் நாம் எண்ணி எண்ணிச் சுவைத்து மகிழ்கின்றோம்.

பொருளில்லாத் 'தொண்டு' தலையிட்டால் என்ன? வாலிட்டால் என்ன?

'தொண்டுபடு' என்ற சொற் கோவை 'ஒன்றுபடு' என்ற பொருளையே தரும். 'தொண்டுபது' அல்லது 'தொண்டுபுது' என்றால் மட்டுமே பத்துக்கு முந்திய எண்ணான ஒன்பதைக் குறிக்கும். ஆனால், இவ்வெண்ணம் தொல்காப்பியருக்கு இருந்திருக்குமானால் 'தொண்ணூறு என்பதைத் 'தொண்டு நூறு' என்றும் தொள்ளாயிரம் என்பதைத் 'தொண்டு ஆயிரம்' எனவும் எளிமையாக உணர்த்தியிருப்பார்; ஒன்பது என்று அவர் காலத்திலேயே வழக்கிற்கு வந்து விட்ட சொல்லை அடியாகக் கொண்டு 'பேரனிலிருந்து பாட்டன் தோன்றினான்' என்று பேசும் நிலையில் 'ஒன்பது' முந்தகரத்தை நிறுத்தித் 'தொன்பது' ஆக்கிப் பின்னர் தொண்ணூற்றையும், தொள்ளாயிரத்தையும் காண நம்மை அழைத்துச் சென்றிருக்கமாட்டார். தொண்ணூற்றுக்கும், தொள்ளாயிரத்துக்கும் தொல்காப்பியர் தரும் விளக்கம் அறிவியலின் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்ட இன்றைய சோதிடம் போன்று, மொழியியலின் எல்லை கடந்து போன ஓர் இலக்கணம் ஆகிவிட்டது.

இந்நிலையில் முந்தைய பதிமூவாயிரத்துடன் தொல்காப்பியர் கொள்ளாத 'ஒன்பது' என்ற பொருளைத் தொண்டின் மேலிட்டு அதனைப் 'பத்துக்குறை எழுநூற்று ஒன்பது' என்ற எண்ணின் தலையிட்டுப் பெருக்குகிறார் நச்சினர்க்கினியர், வாலிட்டுக் கூட்டுகிறார், மற்றொரு உரையாசிரியரான பேராசிரியர். வினைவு நாம் எதிர் பார்த்ததே, முன்னவர் கண்ட விடை 19291, பின்னவர் கண்ட விடை 13708. தொண்டு தொண்டுதலே எனக் கொண்ட இளம்பூரணர் கண்டதோ 13699.

துணிக் கமயத் தொண்டுபடு வந்தி சொரிந்திடும்
பிட்டு.

‘ தொண்டு ’ ஒன்பது என்று கொண்டு தலையிட்டுப் பெருக்கிய நச்சினூர்க்கினியரின் கணக்கே சரி என்னும் வகையில் தமிழ் விடு தூது ஆசிரியரும்,

“ பண்ணிய பத்தொன்பது பதினாயிரத்திருதூற்
றெண்ணிய தொண்ணூற்றென்றெனும்
தொடையாய் ” (113)

என்று ஏற்றாலும், ‘ தொண்டுபடு ’ என்ற சொல்லுக்கு ‘ ஒன்று படுதல் ’ என்ற உண்மைப் பொருளையே அவரும் கொள்கின்றார் என்பது.

“ துணிக் கமயத்
தொண்டுபடு வந்தி சொரிந்திடும் பிட்டள்ளியள்ளி
உண்டு பசி தீர்ந்த அதரமும் ”

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு வந்தி சொரிந்த பிட்டைச் சிவபெருமான் உண்டு பசி தீர்ந்தது வியப்பன்று. வந்தி துணிக் கமயத் தொண்டுபடும் வகையில் சொரிந்த பிட்டை அவர் உண்டதே வியப்பு ஆம், இதை நிகழ்ச்சியைக் கூறும் மதுரைக் கலம்பக ஆசிரியரும்,

‘ கருந் துணி மேலிடு வெண்பிட்டு கந்தன ’

என்பதற்காகவே சிவபெருமானின் கைகளை வியந்து பாராட்டுகின்றார். எனவே இங்கு வந்தி சொரிந்த பிட்டு துணிக் கமயத் தொண்டு படுவது அல்லது தொண்டு தலையிடுவதே நயங்காண வேண்டிய செய்தி. வந்தி சொரிந்த பிட்டு ‘ ஒன்பது ’ என்னும் செய்தி யாரும் வேண்டாத ஒன்றாகும். உதிர்ந்த பிட்டெல்லாம் சிவனுக்கே கூலியாகக் கொடுத்து விட்டாள் என்பதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். ‘ தொண்டுபடு வந்தி ’ எனக் கொண்டு வயது முதிர்ந்த வந்தி அல்லது கடவுள் தொண்டு புரியும் வந்தி எனக் கொள்வது பற்றி இங்கு ஆயவேண்டுவதில்லை.

இனிப் பரிபாடல் என்னும் பழந்தமிழ் நூலில்:

“..... ஒன்றென

இரண்டென. மூன்றென, நான்கென. ஐந்தென
ஆறென, ஏழென, எட்டெனத் தொண்டென...”

என வருவதையும் காண்கின்றோம் இங்கு ‘தொண்டுபது’ என்ற சொல் கடைக்குறையாகத் ‘தொண்டு’ என நின்றது என்றே கொள்ள வேண்டும். மேலும், தொன்று தான் தொண்டாகத் தீரிந்திருக்க வேண்டும். இன்னும் தொன்று கிழவர் என்பதைத் தொண்டு கிழவர் என்று பேசுகிறோம். தொன்று ஒன்றாகும் போது தொண்டு ஒன்பதாகி விட முடியாது. ‘தொன்றுபது’ என்பது ஒன்பது ஆதலால் ‘தொண்டுபது’ என்பதே ஒன்பது ஆதல் பொருந்தும் தொண்டு அதன் கடைக்குறையே. இருந்தாலும் ‘தொண்டு’ என்று வருமிடங்களிலெல்லாம் அதனைத் தொண்டுபது (‘ஒன்பது’) எனக் கொண்டுவிட்டது உரையாசிரியர்களின் தவறேயாகும்.

தொண்டு — ஒண்டு — ஒண்டி

தொன்று —> ஒன்று —> ஒறு (கன்னடம்)
—> ஒன்று (மலையாளம்)

தொறு. தோறு

ஆம். தமிழ் எண்ணுப் பெயர்கள் தொன்றில் தொடங்கித் தொன்பதில் (தொண்டுபதில்) முடிகின்றன.

நிருத்தம் :— சென்ற இதழில் “எது இலக்கியம்” என்னும் கட்டுரையில் (பக்கம் 231, வரி 23) “கலை வடிவம் தரப்பட்ட சமய சிந்தனையின் வெளிப்பாடே இலக்கியம்” என்னும் தொடர் வந்துள்ளது. அதில் உள்ள சமய சிந்தனை என்பதனை “சுய சிந்தனை எனத் திருத்திப் படிக்க வேண்டுகிறோம்.

கம்பன் நூலில் சில ஐயங்கள்

(நக்கீரன் வழியடிமை. புலவர் பி. மா. சேமசுந்தர முதலியார்.)

1. தோற்றம்

“கம்பநாடன் கவிதையிற் போற்கற்றோர்க்கிதயங்கனியாதே” எனவும் “ விருத்தமெனும் ஓண்பாவிற் குயர்கம்பன் ” எனவுங்கன்னித் தமிழ் கற்றோர் கம்பரைக் கனிந்தேத்துவர். இக்கவிஞர் பிரான் இயற்றிய இராமாயணம் காவிய இலக்கணம் கவினி நவில்தோறும் நூல் நயமிக்கமைந்ததென நனி புகழப்படுவதொன்றும்.

சிறந்த கவிஞர் செய்த இந்நூலில் பாதிக்குமேல் செருகு கவிகள் உள என்பர் செந்நாப் புலவர். எனினும் இவைதாம் செருகு கவிகள் எனத் துணிதற்கோர் இயைபு காண்டல் அரிதாயே உளது. யாம் கம்ப ராமாயணத்தைப் பயிலுங்கால் சிற் சில ஐயங்களெழுந்தன. அவை எழுதற்கு என் அறிவு நிரம்பாநீர்மையும் ஏதுவாதல் கூடுமாகலானும் அறிஞர்களே ஐயந் துடைக்கும் வாயிலாவராகலானும் இக்கட்டுரை வாயிலாக அவர்கட்கு விண்ணப்பிப்பான் கருதி வரையலாயினேம்.

2. இற்ற வில்லும் பெற்ற வில்லும்

சிவனார் வில்லை முறித்து இராமன் சீதையை மணம் புணர்கின்றான். வில்லிறுத்தற்கு முன்னம் வில்லின் வரலாறு சதானந்தனால் இராமனுக்கு உணர்த்தப்படுகின்றது. அவ்வில்கொடு ஈசன் தக்கன் மகந்தொலைத்தனன் என்பதும் அவ்வில்லை சனகன் முன்னோன் ஒருவன்பால் ஈசன் வைத்தனன் என்பதுமே அவ்வரலாறு. “ இமயவில் வாங்கிய ஈசன் ” எனவும், “ உக்கனர் பல்லொடு கரங்கள் ” எனவும், “ தாளுடைவரிசிலை சம்பு ” எனவும் தொடங்கும் மூன்று கவிகள் இவ்வரலாற்றைத் தெரிப்பன. (பாலகாண்டம் கார்முகப்படலம் 12, 13, 14 ஆம் எண்ணுள்ள செய்யுட்களைக் காண்க.)

இஃதீவ்வாறாக, இராமனொடு பொருவான் எய்திய பரசுராமன் இவ்வில்லை ஓட்டை வில் என்று உரைத்து அதற்கொரு வரலாறும் கற்பிப்பானாயினன். விசுவகன்மனால் ஆக்கப்பட்ட வில் இரண்டு என்பதும் விமலனும் விண்டுவும் ஆளுக்கொள்

ரூய் எடுத்துக் கொண்டனர் எனவும், எண் கண்ணன் சூழ்ச்சியால் முக்கண்ணனும் இருகண்ணனும் முனைந்த போரில் முக்கண்ணன் வில் இற்றது எனவும் இற்றவில்லை ஈசன் இந்திரற்கு ஈந்திட, விண்டு இருத தன் வில்லை இருசிகற்குக் கொடுத்தான் எனவும் வருவது அவ்வரலாறு பாலகாண்டம், பரசுராமப் படலத்தில் “மானமுடை முடிமன்னவன்” எனத் தொடங்கும் 25 ஆம் செய்யுள் முதல் “இருசிகள் எந்தைக்கீய” எனத் தொடங்கும் 31 ஆம் செய்யுள் வரை அவ்வரலாறு கூறப்படுவதாயுள்ளது.

இவ்விரண்டு வரலாறுகளில் எதனை மெய்மையெனக் கொள்ளுவது? இராமன் ஓடித்தது தக்க மகத்துப் பயன்பட்டவில்லா? நாக முகனின் நயவஞ்சகத்தை உணரும் ஆற்றலில்லாமல் நங்கையொரு பங்கினனும் நாரணனும் போரிட உதவிய வில்லா? வில்லையுடையார்க்குத்தானே வில்லின் உண்மை தெரியும் ஆதலின் சதானந்தன் சாற்றியதே வாய்மையாம் எனக் கொள்ளின், இராமன் வளைத்த வில் சொத்தை யாகாமல் பரசுராமன் கூறிய வரலாறே சொத்தையெனவாம். தக்க மகத்தில் சனகன் முன்னேன் ஏன் சென்றான்? அவனிடத்தில் வில்லைத் தருவானேன்? என்ற வினாக்களுக்கு நல் விளக்கம் இன்றே பரசுராமன் கூற்றே மெய்மைப்பாலது என்னின் சதானந்தன் அரசவையில் அஞ்சாமல் பொய் கூறினனாவான். சனகனுழை இருந்த வில்லுக்கு ஒரு பெருமை கூறுபாக்கு இவ்வரலாறு கற்பிக்கப்பட அவ்வில்லின் பெருமையைக் குறைப்பான் மற்றொரு வரலாறு கற்பிக்கப்பட்டதாகலாம். ஆய்வின்கண் இவ்விரு வரலாறுகளுமே அவம்பட்டொழிவனவே. இவை இற்றவில் பற்றியன இனிப் பெற்றவில்லை நோக்குவாமாக.

பரசுராமன் தன் வில்லையே திருமால் வில் என்று கூறி “வில்லையாயின் வாங்குதிதனுவை” என்று இராமன் ஆற்றல் காண்பான் தந்தனையெலாது “நீயே கொள்” எனக் கொடுத்தானில்லை எனவே இராமன் வலிந்து கொண்ட வில்லையாம் இஃதென்பது உணர்தலாகும். “பூமழை பொழிந்தனர் புகுந்த தேவர்” என்ற பரசுராமப் படலப் பாடலால் இராமன் அவ்வில்லைச் “சேமி” என்று வருணன்பால் தந்தனன் என்பது அறியப்படும்.

இஃதிவ்வாறாக, இராமனுக்குக் காட்டில் அகத்தியன் ஒரு வில் தந்தனன் என்பது

“ விழுமியது சொற்றனையிவ் வில்லிது மேனாள்
முழுமுதல்வன் வைத்துளது மூவுலகும் யானும்
வழிபட விருப்பதிது தன்னை வடிவாளிக்
குழுவழுவில் புட்டிலொடு கோடியென நல்கி ”

(ஆரண்யகாண்டம். அகத்தியப் படலம் 55)

என்ற பாடலுணர்த்துவதாகும் இப்பாடலுக்கு விளக்க
வுரை தந்த வை மு. சடகோபராமாநுஜாசார்யர். சே கிருஷ்ண
மாசார்யர் ஆய இருவரும்,

“ விசுவகருமாவினால் நிருமிக்கப்பட்டு விஷ்ணுவினிடத்தே
தங்கிப் பின்பு பரசுராமன் பால் சேர்ந்தவில், அவனால்
இராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு, இராமனால் வருணனி
டத்தே காக்கும்படி வைக்கப்பட்டதனை அவ்வருணன்,
இப்பொழுது கராதிராட்சசவதம் நெருங்கிற்றென்று
கருதி, இராமனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும்படி அகத்தியனிடம்
கொணர்ந்து கொடுத்திருந்தனன் என அறிக ”

என்று வரைந்துள்ளனர் எம். ஆர். கந்தசாமிக் கவிராயர்
விளக்கமும் இஃதொப்பவே உளது.

இராமனது வில்லை வருணன் அகத்தியனிடம் ஏன் தர
வேண்டும்? பெற்றுக் கொண்டவனே திருப்பித் தரவேயன்றே
நெறியாகும் அகத்தியனும் தான் அதை வருணனிடம் பெற்ற
தாக உரையாமையும் காண்க. வில்லை வருணன் அளித்தான்
என்றால் அகத்தியன் இராமனுக்குத் தந்த அம்பு, வாள், முப்
புர மெரித்த தனி மொய்க்கணையும் இம்முனிவனுக்கு உதவிய
வர்கள் யார்? முப்புர மெரித்த கணை திருமாலே யாதலால்,
திருமாலையே மறுபடியும் அம் பாக்கித் திருமால் அவதாரமான
இராமனிடம் தந்தானா? இக்கணைகையாரும் தரவில்லை;
அகத்தியனே வைத்திருந்தான் எனில் அவனுக்கு அத்துணை
அதிகாரம் உளதாக எந்த நூலும் கூறவில்லையே.

வருணன் அகத்தியனிடம் அவ்வில்லைத் தந்துவிட்டாலும்
இராமனுக்கு அவ்வில்லைக் கேட்கும் போது தரும் கடம்பட்ட
வனையாவான். இராமன் அது பற்றி உணர்ந்தவன் ஆகலின்
மீட்டும் வருணனைக் கேளானே யெனில் அவன் கேட்டானே
என்க என்னை?

“என்னு மாத்திரத் தேந்திய கார்முகம்
சின்ன மென்றுந் தனிமையுஞ் சிந்தியான்
மன்னர் மன்னவன் செம்மன மரபினுந்
பின்னு றத்தன் பெருங்கர நீட்டினான்”

“கண்டு நின்று கருத்துணர்ந் தானென
வண்டர் நாதன் றடைக்கையி னத்துணை
பண்டு போர்மறு வானியைப் பண்பிஹு
கொண்ட விஷை வருணன் கொடுத்தனன்”

(ஆரண்ய காண்டம். கரன்வதைப் படலம், 177, 178)

இதற்கு விளக்கங் கூறிய சடகோபராமானுஜாசார்யர், கிருஷ்ணமாசார்யர் ஆய இருவரும் “அதனை அந்த வருணன் நங்கு பாதுகாத்து வைத்திருந்து இராமபிரான் வளவாசம் புக்குத் தண்ட காரணியத்தில் அகத்தியாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினபொழுது அகத்திய முனிவர் மூலமாக அவ்வெம்பிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்க மீண்டும் இராமன் வருணனிடத்தில் கொடுத்து உரிய சமயத்தில் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி கூறியருள அங்ஙனமே அதனை வருணன் இப்பொழுது கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்தனன்”

என்று எழுதியுள்ளனர். இவ்விளக்கம் மூலத்தினின்றும் பெறப்பட்டதன்று வருணன் அகத்தியன்பால் கொடுத்ததற்கும் இராமன் மீட்டும் வருணன் பால் கொடுத்ததற்கும் ஆதாரமின்று ஏதோ அமைதிக்காக இங்ஙனம் உரையாசிரியர்கள் தாமே எழுதியுள்ளனர்.

இன்றோரன்ன ஏதுக்களால வில் வரலாறு புனைந்தவர் நன்கு சிந்தித்துப் புனையாது புரைபட்டனரென்றே கருதவுளது.

3. இராமன் தேடிய பன்னசாலை

சீதையைச் சிறை கொண்ட வரலாற்றை வான்மீகி முனிவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “அன்பிற்குத் தகுதியானவனும் அன்பாய்ப் பேசும் பெற்றி வாய்ந்தவளுமாகிய சீதை பக்கலிலே தனது மோகக் கருத்தை மொழிந்து நின்ற தீயவகைய இராவணன், சீதையினிடம் நெருங்கி உரோகினியைப் புதன் கவர் வதுபோலத் தாமரையொத்த விழிகளையுடைய அச்சீதையினது தலைமயிரை இடக்கரத்தால் பிடித்துக்கொண்டு வலக்கரத்தைத் தொடைகளின் கீழுறச்செய்து அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்த் தேரில் வைத்துக் கொண்டனன். கூர்த்த பற்களும் பருத்த தோள்களுமுடைய காலனை நிகர்த்த அந்த இராவணனால் கவர்ப்பட்டவளும் கீர்த்தியுள்ளவளுமான சீதை அங்ஙனம் பெருங் கூக்குரலிட்டளள்.”

பண்டிதரும் பாமரரும்

திரு ந ரு கோவிந்தராய நாட்டர், பி. ஏ., எல். டி., அவர்கள்
தலைவர், இராசராச சமய சங்கம், தஞ்சை.

மேற்குறித்துள்ள தலைப்பை வேண்டுமென்றே யாங்கொடுத்துளோம். 'புலவரும் புல்லறிவினரும்' என்பது இதன் தமிழாகும் பண்டிதரும் பாமரரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிய நடையில் பாடல்கள் இயற்றுவதே பாராட்டிற் குரியது. இவ்வாறு எழுதுவோரே பெரிய கவிகள் ஆவர் என்பது இக்காலத்துச் சிலர் கோட்பாடாகும். இக்கருத்தை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் குறிக்கோளாகும். ஆய்வை இயலும் வகை சுருக்கி விளக்குவாம். 'பண்டிதரும் பாமரரும்' எனும் தொடர் முரண் தொடையாகும். பண்டிதருக்கு எளிய நடையே யன்றி கடின நடையும் விளங்கும் ஆகலின் 'பாமரருக்குப் புரியும் வண்ணம்' என்றிருப்பதே சாலும்.

பாமரருக்குப் புரியும் வண்ணம் செய்யுள் யாத்தலே ஒரு புலவனுடைய திறமையை அல்லது பெருமையினை அளக்கும் அளவுகோலாமா? ஆமாயின் ஒரு தெருவின் மூலையில் நின்று பாடிக்காட்டித் தன் புத்தகங்களை விற்கின்றவனே மகா கவியாவான். ஏனெனில் இவனைச் சுற்றி நூற்றுக்கணக்கான பாமரர் இவன் பாட்டைப் பருகுவதுபோல் வாய் பிளந்து நிற்கின்றனர். புத்தகத்தின் விலையோ ஆறு பைசா. அதில் அடங்கியுள்ள பொருளோ 'பயங்கர கொலை' அல்லது 'அதிசய கனவு' போன்றவை. எழுத்தறிவில்லாவிடினும் பள்ளியில் படிக்கும் தன் மகனைப் படிக்கச் சொல்லி கேட்டின்புறலாமென்ற ஆசையால் பாமரன் புத்தகத்தை வாங்குகிறான். ஆகலின் புலத்துறைப் புலமைக்கு இது கட்டளையாகாதென வுணர்க.

செய்யுளில் பொருள் பொதிந்த அருஞ் சொற்கள் விரவி வருதல் இன்றியமையாதது இல்லெனின் செய்யுளைடைக்கும் உரை நடைக்கும் வேறுபாடு இராது. தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி, புலவர் கல்லூரி மாணாக்கர்களுக்குத் தக்காங்கு பாட நூல்கள் அமைதல் இன்றியமையாததன்றோ. பாமரருக்குப் புரியும் வண்ணம் எளிய நடையில் எழுதவேண்டும் என்னும் கருத்தால் பாடல் எழுதிக் கொண்டே சென்றோமானால், சாவா, மூவா வரம் பெற்றுள்ள தமிழ்க்கன்னி விரைவில் முதுமை எய்தி வீதலும் எய்தக் கூடும். ஆகலின் பண்

டைப் புலவர் பெருமக்கள் வழங்கியுள்ள அருஞ் சொற்களையும் தொடர்களையும் தக்காங்கு பயன்படுத்திச் செய்யுள் இயற்றுவதே தமிழ்க்கன்னிக்கு காயசித்தி போன்ற அருமருந்தாகும். வழக்கு வீழ்ந்த சொற்களென உரையாசிரியர்களால் காட்டப் பெற்றுள்ள சொற்களையும் மீண்டும் வழக்கிற்குக் கொண்டு வருதல் தமிழுக்கு நலம் பயக்கும் என்பது எம் கருத்தாகும்.

இதனாலன்றோ

‘ முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி அவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவம் ’

என பழைய வெண்பாவொன்று அறிவுறுத்துகின்றது.

‘ காலத்தொடு கற்பனை கடந்த கருவூலத்துப்
பழம் பாடற்கலை மாச்செல்வர் ’

என மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில் குமரகுருபரர் பழம்பெரும் புலவர்களைப் பாராட்டியிருத்தல் காண்க.

கம்ப நாடர் தமது காப்பியத்தில்.

“ செவ்விய மதுரச்சேர்ந்த நற்பொருளில் சீரிய கூரிய
வவ்விய கவிஞரனைவரும் ” (தீஞ்சொல்

“ சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி ”

“ செஞ்சொற் கவியின்பம் ”

“ கற்பகமனைய வக்கவிஞர் நாட்டிய
சொற் பொருளாமென ”

“ நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள் குறித்தமர்ந்த நாமச்
சொல்லென, செய்யுட் கொண்ட தொடையென ”

“ பாவருங்கிழமைத் தொன்மை பருணிதர் தொடுத்த பத்தி
நாவருங் கிளவிச் செவ்வி ”

என ஓராங்கு பெருமிதத்துடன் பண்டைப் புலவர் கவிப் பெருமையினை விதந்து விளக்குவதுடன் தம் கவிநயப் பாட்டினையும் இவற்றில் காட்டியிருப்பதனையும் நோக்குக. திருக்குறளின் கருத்துக்களையும் சொற்றொடர்களையும் பின்வந்த காப்பியப் பெரும் புலவர்களாகிய திருத்தக்க தேவர், இளங்கோ, சாத்தனார், சேக்கிழார், கம்பர் ஆகியோரும் ஏனைப் பல புலவரும் தத்தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டிருப்பதனை யாமறிவோம். இவ்வாறே சிந்தாமணி போன்ற நூற்கருத்துக்களையும் உவமை முதலியவற்றையும் மெருகளைந்து பின்வந்தோர் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

எனினும் இக்காலத்துச் சிலர் மேற் கூறிய புலவர் பெருமக்கள் காட்டியுள்ள வழிதிறைகளைப் பின்பற்றித் தம் விருப்பின்படி கவிகள் என்ற பெயரால் சில பல யாத்துக் குவிப்பதுடன் தம்மைக் கவிஞர் எனவும் பறைசாற்றிக் கொள்கின்றனர். யாப்பியலையும் முன்னோர் மொழி பொருளினையும் பின்பற்றின் தம் கவிகள் புரட்சிக் கவிகள் ஆகா என இவர்கள் கருதுகின்றனரோ அல்லரோ யாமறியோம் மேலும் இத்தகையோரிற் சிலர் இக்காலத்துப் பெருங்கவிஞர்களாகச் சிலரால் பாராட்டப் பெறுவோரைக் குறித்துத் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளனர். திறனாய்வு என்பது 'Criticism' என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பாகும். ஒரு நூலைக் குறிக்கும்போது இவ்வாங்கிலச் சொல் அந்நூலின் பெருமை சிறுமைகளை (Excellences and defects) எடுத்து விளக்குவதென்ப பொருள்படும் ஆனால் திறனாய்வு செய்யும் தமிழறிஞர் நூலின் பெருமை யெனத்தாம் கருதுவதனையே எடுத்து விளக்கிச் செல்கின்றனர் வெற்றெனத் தொடுக்கப்பெற்ற செய்யுளடிகளில் நயமும் சிறப்பும் காண்கின்றனர். ஏற்ற பொருள் பயக்காத உவமைகளிலும் எதுகை மோனைகளிலும் நயங்கண்டு வியக்கின்றனர். இவற்றை எம் சிற்றறிவால் அறிதற் கியலவில்லை. இஞ்ஞான்று பெருங் கவிகளாகக் கருதப்படும் சிலருடைய பாடல்களில் அமைந்துள்ள குறைபாடுகளில் இரண்டொன்றை மட்டும் மேற்கோள் கருதி எடுத்து விளக்குவாம்.

ஆங்கிலத் திறனாய்வில் Bathos என்னும் சொல் ஒரோவழி வருவதுண்டு. உச்ச நிலையிலிருந்து மிகக் கீழே விழுதல் என்பது இதன் பொருள். ஒரு கவிஞரின் பெருமையினைப் புகழ்ப் புகுந்த மற்றொரு கவிஞர் 'அடா' என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளார். இச்சொல்யர்ரைக் குறிப்பதென்பது விளங்கவில்லை. பாடப் பெற்ற புலவரைக் குறிப்பதோ அன்றி இப்பாடலைப் படிப்போனைக் குறிப்பதோ, - விளங்கவில்லை. ஆகலின் இச்சொல் வாளா வழங்கப் பெற்றுளதென அறிக.

‘மங்கை யொருத்தி தரும் சுகமும் எங்கள்
மாத்தமிழுக் கீடில்லை யென்றுரைப்போம்’

இவ்வடிகளை ஓரறிஞர் தம் திறனாய்வில் மிகப் புகழ்ந்துள்ளார். தமிழ் மொழிக்கு, செந்தமிழ், பைந்தமிழ், ஒண்டமிழ், வண்டமிழ், தீந்தமிழ் ஒண்டந்தமிழ் போன்ற அழகும் பொருளும் அமைந்த சொற்றொடர்கள் உள்ளன. இவற்றுடன் 'மாத்தமிழ்' என்பதனை ஒப்பு நோக்குக மோனை முனைப்பே இக்கவிஞரை ஈர்த்துச் சென்றுளது. புலனெறி வழக்குணர்ந்தோர் இன்னணம் எழுதுவரோ? இதனை இராமலிங்க அடிகளார் திருவாசகத்தைக் குறித்து எழுதியுள்ள

“காமமுறும் காதலன்றன் கலவிதனைச் கருதுகின்ற
ஏமமுறும் கற்புடையாள் இன்பினும் இன்பெய்துவதே”

என்ற அடிகளுடன் ஒப்பு நோக்குக.

ஒரு புலவர் பெண்ணொருத்தியை, ‘காதல் மழை பொழியும்
கார் மயிலாளே’ என விளித்திருக்கின்றார். உருவகம் நன்றாக
கத்தான் இருக்கிறது! காதல் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி இப்
பெண் காதல் உணர்ச்சியை அடக்க முடியாது மழையாக
வெளியே கொட்டி விடுகின்றாள். இவள் எத்தகைய கற்புடை
யாளோ, யாமறியோம் இஞ்ஞான்று. ‘அருட்கவி’ என்று
சிலரால் புகழப்படுகின்ற ஒரு புலவரின் இரண்டொரு பாடல்
களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிட்டியது. இவற்றில் ஒன்று
‘நமச்சிவாயர்’ என்று தொடங்கும் நால்வரைப் பற்றிய சந்த
விருத்தம். எமக்கு இது விருத்தப்பாவாகவே தோன்றுகின்றது.
சந்தவின்பத்திற்காக இப்பாடலில் பொருள் விளங்காத
பொருத்த மிலாத வடமொழிச் சொற்றொடர்கள் தொடுக்கப்
பெற்றுள்ளன: ‘விநோத நடராசர்,’ ‘அருட்பிரகாசஆரர்.’
‘சொலித்த வாசகேசர்.’ ‘சுசத்ரமதி.’ ‘சமத்தகாலனானி,’
ஆகிய தொடர்கள் யாரைக் குறிப்பனவோ, எத்தகைய பொரு
ளனவோ, யாம் அறியோம்.

“இவர் நால்வர்

தமக்கு நேரதான தமிழ்ப் பணைதுமாறு
தலைப்படாயென சொல் பெருமாளே”

இவ்வடிகளில் பொருள் இயல் பின்மையினையும் ஆணவமுளைப்
பினையும் நோக்குக. நாகையில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி
யிருக்கும் சிவபெருமான் மேல் இவர் பாடியுள்ள சந்தப்பா
வொன்றில் ‘விட்டை’ என்ற சொல் வந்துள்ளது. இதன்
பொருள் ‘விபூதி’ என அருள் சொற்பொருள் நிரலில் காட்
டப் பெற்றுள்ளது. ‘Bathos’ என்ற சொல்லின் பொருளுக்கு
இஃதிணையற்ற எடுத்துக் காட்டாகும் ஆகலின் இவர் இயற்றி
யுள்ள பாடல்களின் பொருள் இவருக்கே விளங்காதெனத்
தோன்றுகின்றது.

தஞ்சை நகரை முன்னர்ப் பார்த்தறியாத ஒரு சிற்றூரான்
அதனைப் பார்ப்பதற்கு நடந்து சென்றான் பெரியகோயில்
என்னும் பெருவுடையார் கோயிலின் பெருமையைப்பற்றிச் சிலர்
சொல்லக் கேட்டு அதனைப் பார்ப்பதே நோக்கமாக இவன்
சென்றான். விண்ணாற்றங்கரை என்ற ஊரைக் கடந்து சாலை
யில் நடக்கும்போது இராசகோபாலசாமி கோயிற் கோபுரம்
இவன் கண்ணிற்குத் தெரிந்தது. ‘ஆகா,’ ஆகா! என்று

மகிழ்ந்தவண்ணம் கோயிலை நோக்கி விரைந்து சென்றான். கோயிலின் உள்ளே நுழைந்து அங்கு நின்ற ஒருவரைப் பார்த்து 'ஓரே கருங்கல்லாலான பெரிய நந்தி எங்கே இருக்கின்றது, என்று கேட்டான். அவர், ஐயா, இது பெரிய கோயில் இல்லை, பாழடைந்த கோயில்; பெரிய கோயில் இந் நகரின் தென் மேற்கு மூலையில் இருக்கிறது, வழி விசாரித்துக் கொண்டு செல்லும் 'என்றார்.' இவ்வாறு இவன் செல்லும்போது அரண்மனைக் கோபுரம் எதிர்ப்பட்டது. அங்கும் ஒருவர் மேற்குறித்த வாறு விடை சொல்லி இவனை அனுப்பிவிட்டார். முடிவில் தட்டுத் தடுமாறி பெரியகோயிலை அடைந்து விட்டான். முதலில் நந்தி மேடையின் மேல் ஏறி நந்தியின் வடிவை வெகு நேரம் பார்த்து வியந்து நின்றான். பின்னர் கோயில் பிரகாரத்தின் ஒரு மூலையில் நின்று கோபுரத்தை நீண்ட நேரம் அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணம் நின்றான், ஆண்டவனை வணங்குவதற்காக அப்பொழுது அங்கு வந்த ஒருவர் இவனைப் பார்த்து. "நீர் எந்த ஊர் ஐயா, இப்படி நிமிர்த்திய தலையை இறக்காது மேலே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்?" என்றார். இவன், "நான் வெளியூருங்க, இந்தக் கோயிலைப் பார்க்கவே வெகு தொலை நடந்து வந்து களைத்தும் போய்விட்டேன்" என்றான். இவன் ஆவலை அறிந்தவுடன் அவர் அவனுக்குக் கோயிலைப்பற்றி ஒரு சிறு விளக்கம் கொடுத்தார். அது வருமாறு: "இந்தக் கோபுரம் தமிழ் நாட்டிலும் ஏனை நாடுகளிலும் உள்ள கோயிற் கோபுரங்களைப் போன்றதன்று. மற்றவை யெல்லாம் செங்கல்லாலும் சுண்ணாம்பினாலும் கட்டப்பெற்றவை| இது அடியிலிருந்து முடி வரையில் கருங்கல்லாலேயே எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஏனைக் கோபுரங்கள் ஒரு காலத்தில் பழுதடைந்து சரிந்தாலும் சரியும். ஆனால் இது எக்காலத்திலும் அழியாது நிற்கும். மழை இடி புயல் இவற்றாலும் இது அசையாது நிற்கும். கோபுரத்தின் உட்கூட்டை படிகளின் வழி மேலே ஏறிப்பார்த்தால் இக்கட்டிட அமைப்பு எவரையும் வியப்பில் மூழ்கச் செய்யும். இதனாற்றான் வெளி நாட்டார்களாகிய வெள்ளையரும் இதனை வந்து பார்த்து வியப்படைந்து செல்கின்றனர்" என்று விளக்கி முடித்தார் சிற்றூரான் மனநிறைவான மகிழ்ச்சியுடன் ஊர் திரும்பினான். இக்கதை எம் கற்பனையே, புலவராயினார் இதன் உட்பொருளைக் கூர்ந்தறிவார்களாக.

நூல் எழுதுவதிலும் நூலைப் பற்றிய திறனாய்வு செய்தற்கு நுண் மாண் நுழைபுலம் மிக வேண்டப்பெறும்.

முன் இதழ் தொடர்ச்சி

தமிழ்நூற் குறியீட்டு விளக்கம்

பேராசிரியர் ச. பாலசுந்தரம், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

தமிழ் மொழியின் பெயர்க் காரணம் ::

தமிழ் இலக்கணத்துள் பயின்றுவரும் குறியீட்டுச் சொற்களை ஆய்வதற்கு முன் இத்தலைப்பினுள் அமைந்துள்ள சொற்களைப் பற்றிச் சிறிது ஆய்ந்துணர்தல் வேண்டற் பாலதாகும். “தமிழ்நூற் குறியீட்டு விளக்கம்” என்னும் இத்தொடரில் தமிழ்—நூல்—குறி—ஈடு—விளக்கம் என ஐந்து சொற்கள் உள். முதற்கண் நிற்பது ‘தமிழ்’ இச்சொல் ஈண்டு வண்புகழ் மூவர்தண்பொழில் வரைப்பின் நூற்பெயரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும் கருத்தாக்கப் பொருளாகிய மொழியைக் குறிக்கும். இச்சொல்லைப் பற்றி இக்கட்டுரைத் தொடரின் பாயிர முன்னுரையில் பிறர்மதம் பற்றிப் பொதுவாகச் சில ஆய்வு முறைகள் கூறப்பெற்றன. ஒலியியல் நிலை முதலாக ஒன்பது வகைகளும் பிறவுமாக ஆயப் பெறும் அவற்றுள் சொற்பிறப்பியல் ஆய்வும், பெயர்க் காரணம் பற்றிய ஆய்வுமாகிய இரண்டனை மட்டும் தன்கோட் கூறல் என்னும் முறையில் இனி ஆயப்பெறும்.

இச்சொல் ‘தமிழ்’ எனத் தனித்து வழங்குதலோடு செந்தமிழ் சொடுத்தமிழ் என அடையடுத்தும் வழங்கும். இந்தச் செம்மை, கொடுமை என்னும் பண்படைகள் இம்மொழியின் பொருள்தரும் சொற்களின் வரி வடிவம். ஒலி வடிவம் பற்றிய நிலையை விளக்க அமைந்தவையாகும். இனி, கன்னித் தமிழ், தண்டமிழ், நறுந் தமிழ், பைந்தமிழ், பழந்தமிழ் போன்ற அடை மொழிகள் இம்மொழியின் அழியாத பொதுவியல்பையும், கூறுவோரும் கேட்போரும் எய்தும் சுவை முதலாய் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகளையும் அணியியல்பு விளக்க அமைந்தவையாதலின் ஈண்டை ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன அல்ல. சொற்பொருளோடு தொடர்புடைய செம்மை கொடுமை என்பன மட்டும் ஆய்வுக்குரியன வாதலின் வேண்டுமிடத்து அவை ஆராயப் பெறும்.

மற்று இத்தென்னகத்தில், அஃதாவது வடவேங்கடம் தென் குமரி யாயிடை வழங்கும் இம்மொழிக்குத் ‘தமிழ்’ என்னும் பெயர் எவ்வாறமைந்தது? எப்படி வந்தது? இம்மொழிப்

பெயரைச் சுட்டும் வேறு சொற்கள் உளவா? என நோக்கின்: தென்மொழி என்னும் ஒரு தொகைச் சொல்மட்டும் ஏறத்தாழ இப்பொருளைச் சுட்டி இலக்கிய வழக்கில் காணப்படுகின்றது. இத்தொகையிலுள்ள 'தென்,' 'மொழி' இரண்டனுள் பின் நிற்கும் மொழி என்ற சொல்லை நீக்கிவிட்டால் 'தென்' என்பது மட்டுமே எஞ்சுகின்றது. இச்சொல் 'தமிழ்' என்ற பொருளை உள்ளடக்கி நிற்பதாகக் கருத வேண்டியுள்ளது. மற்று இச்சொல் மொழி என்னும் சொல்லைத் தழுவி நிற்பது போலவே தமிழ் என்னும் சொல்லைத் தழுவி தென்றமிழ் (என்றுமுள தென்றமிழியம்பி யிசைகொண்டான் என்பர் கம்பர்) எனவும் நிற்கின்றது. இத்தொகையுள் தமிழ் என்பது தமிழ் மொழியைக் குறிக்கத், தென் என்பது திசையையோ—இனிமையையோ குறிக்கும் அடைமொழியாக நிற்கின்றது. ஆதலின் தென்மொழி என்பது பிறந்த வழிக் கூறலாய் (ஆகு பெயர்)த் திசையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே நேரிது. எனினும் தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இனிமை என்பதே பொருள் 'தென்' என்னும் சொற்கும் அப்பொருள் உண்டாதலின் 'தென்' என்பது தமிழ் என்ற பொருளையுடையதேயாமென்றும் ஒரு சாரார் கூறுப. தமிழ்பயின்றான், கற்றான் என்னும் பொருளில் தென் பயின்றான், கற்றான் எனக் கூறல் இயலாமையோடு பொருந்தாமையும் நோக்கத் தென் என்பதை ஆகுபெயராகக் கொண்டு தமிழ் என்பதை இயற்கைப் பெயராகக் கொள்வதே பொருத்தமாம்.

இன்றைய உலகில் ஒன்றற்கொன்று சிறிதும் பெரிதுமாகிய வேற்றுமையோடும் ஒற்றுமையோடும் வழங்கும் பன்னூறு மொழிகள் இலக்கிய வழக்குப்பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இலக்கிய வழக்குப் பெருமல் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் பயிலும் திருந்தாமொழிகளும் நூற்றுக் கணக்கில் உள. இவ்வாறு பன்னூறு வகையாகத் திகழும் இம்மொழிகள் ஒவ்வொன்றற்கும் தனித்தனியே பெயர்கள் உள. ஒரு தேசத்திற்குள்ளேயும்—ஓரின மக்களுக்குள்ளேயும் வேறுபட்ட மொழிகள் வழங்குகின்றன. அவ்வம் மொழிக்கு அவ்வப் பெயர்கள் எவ்வாறமைந்துளவென நடுவு நிலையோடு நோக்கினால் அவை அவ்வப் பெயரால் வழங்குகின்றமைக்குரிய காரணம் செவ்விதிற்புலனாம்.

எடுத்துக்காட்டாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் இங்கிலீசு—பிரான்சு—செருமனி—ருசியன்—துருக்கி முதலாயினவும் ஆசிய நாடுகளில்—சீனம்—சப்பான்—மங்கோலியன்—பருமியன்—மலாய் முதலாயினவும் துணைக்கண்டமாகிய நமது நாட்டில் கரஷ்மீரி—பீகாரி—நேபாளி—வங்காளி—பஞ்சாபி

— குசராத்தி இந்துஸ்தானி—ஓரியா, மராட்டி, கொங்கணி — கன்னடம் — தெலுங்கு — மலையாளம்—குடகு—துளு — கோந்த் — தொத முதலாயினவும் எவ்வாறு அமைந்துள்ளவென ஆராயின் அவை நில அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாட்டின் பெயராகவே அமைந்திருந்தலை எளிதிற் காணலாம்.

சிற்சில இடங்களில் நாட்டின் பெயர் ஒன்றாகவும் மொழியின் பெயர் வேறொன்றாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வேறுபாடு அரசியல் முதலிய காரணங்களால் ஆனமையை வரலாற்று ஆய்வு முறையால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

எடுத்துக் காட்டாக நமது துணைக்கண்டம் இன்றைக்கு இந்தியா என்ற பெயரால் உலகில் வழங்கப் பெறுகிறது. பாரதம் என்றும் நாம் வழங்குகிறோம். இந்த நாட்டின் தொன்மையான (இலக்கிய நாகரிகமுற்ற) காலமுதல் பெயர் பாரதம். ★ அஃதாவது பரதகண்டம் என்பதேயாகும் இந்தியா என்றும் பெயர் வடமேற்குப் பகுதியிலிருந்து போந்த பாரசீகர்கள் சிந்து நதிக்கரையில் வந்து தங்கியபோது அந்நதியின் பெயரோடு சார்த்தி (' சி ' ஓலி அவர்கள் மொழியில் இன்மையால்) இந்தியா எனச் சுட்டி வழங்கினர். அம்முறையில் இந்நிலப்பகுதி இந்துஸ்தானமாகி மக்கள் இந்தியர்ஆகி அவர்கள் மொழி இந்துஸ்தானியாகி மதமும் இந்துமதமாயிற்று என வரலாற்றுறிஞர் கூறுவதைக் காணலாம்.

மேலும் இவ் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக வெள்ளையரால் அமைந்த நம் மாநிலத்தின் பெயர் மதராஸ் ஸ்டேட் (Madras State) இம்மாநிலத்திற்குச் சென்னை தலைநகராக இருந்தமையின் சென்னை மாநிலம் எனத் தெற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களும் மதராஸ் ஸ்டேட் என வட பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களும் வழங்கினர். இப்பகுதியில் பேசப்படும் மொழி தமிழேயாயினும் சிறு

★ இனி பாரதம் என்பதும் மத்திய ஆசியாவின் இன்றும் வந்து இமாலாயப் பகுதியில் தங்கியிருந்தவர்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே உள்ள பகுதிக்குச் சூட்டிய பெயராகும். இப்பெயர் தென்னகத்து வாழ்ந்த தொல் பழந் தமிழராகிய பரதவர் என்ற இனப் பெயரோடு தொடர்புடைய தென்பதையும் இவ்வினப் பெயர் பரவை (கடல்) என்பதனோடு தொடர்புடைய தென்பதையும். பரதவர் — பரதர் — பரவர் எனமாறிய இப்பெயரோடு பிராகிருதம் என்னும் மொழிப் பெயர் தொடர்புடையது என்பதையும் தனிக்கட்டுரை யொன்றில் பின்பு ஆராய்ந்து தெளியலாம்.

பான்மை தெலுங்கும் கன்னடமும் மலையாளமும் சேர்ந்திருந்த மையின் ஆங்கிலேயர் மொழியாற் பெயரிடாமல் தலைநகரை வைத்துப் பெயரிட்டழைத்தனர். இந்நிலை உணராத பிறபகுதியார் இங்கு வாழும் மக்களை மதராசிகள் என்றும் இவர் தம் மொழியை மதராசி என்றும் கருதி வழங்கினர், இன்றும் தில்லி-வங்காள முதலிய வடபகுதியில் வாழ்வோர் பலர் தமிழை மதராசி என்றே வழங்கி வருகின்றனர். இவ்வாறே மொழித் தொடர்பில்லாமல் மத்தியப் பிரதேசம் — உத்தரப் பிரதேசம் என்று வழங்குதலும் — பாகிஸ்தான் என மத நோக்கில் வழங்குதலும் காணலாம். இம்முறையில் சில வியக்கத்தக்க மாற்றங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன எடுத்துக் காட்டாக ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட அமெரிக்க மக்கள் தாங்கள் குடியேறிய நாட்டின் பெயராகிய அமெரிக்காவின் பெயரையே தங்கள் மொழிப் பெயராகவும் கொண்டு வழங்குதலைக் காணலாம்.

இவ் அளவைக்குட்படாமல் இஸ்ரேல் பெரு முதலிய நாட்டுப் பெயரும் மொழிப் பெயரும் வெவ்வேறாக வழங்குதலையும் காணலாம். எவ்வாறாயினும் அரசியல் முதலிய காரணங்களின்றி வரலாற்றுத் தொன்மைபொடு திகழும் இடங்களில் நாட்டின் பெயரும் மொழியின் பெயரும் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே அமைந்திருத்தலை உணரலாம். இந்நிலைதான் இயற்கையும் ஒழுங்கும் உடையதாகும், இந்நிலையில் ஒரு நாட்டின் பெயரால் மொழிப் பெயர் அமைந்ததா மொழியின் பெயரால் நாட்டுப் பெயர் அமைத்ததா என ஓர் இடர்ப்பாடான வினா எழும். இவ்வினாவிற்கு நேர்மையான விடை நாட்டின் பெயரால்தான் மொழியின் பெயர் அமையும் என்பதேயாம். ஏன் எனில் மொழியினும் மக்கள் முந்தியவர்—மக்களினும் நாடு முந்தியது. எனவே இம்முறையில் நோக்கி ஏற்றுக் கொள்வதுதான் செம்மையுடையதாகும். இம்முறையில் தான் அதங்கோட்டாசான் கூடலூர் கிழார்—கருவூரார்—மருதூரார்—என முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் நாட்டின் பெயரோடு மக்கட் பெயரையும் கூட்டி வழங்கியுள்ளனர். இக்காலத்தும் தென்னவன்—மலையாளி கன்னடியன் தெலுங்கன் — கொங்கன் — எனவே வழங்குதலைக் காணலாம். மக்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கித் தம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களைக் கண்டு அவற்றை மொழியால் வழங்கத் தலைப்பட்ட கால இடம் பற்றிய உணர்வுதான் முதற்கண் தோன்றும், பெரும்பாலான மொழி தூலறிஞர் கருத்தும் இதுவே. தன்மை முன்னிலை படர்க்கை உணர்வுகளோடு, தாம் வாழும் நிலத்தின் இயற்கையடிமையையும் அதனால் வரும் இன்ப துன்ப உணர்வுகளையுமே

முதற்கண் வெளிப்படுத்துவர் — மக்கள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கடற்கரை ஓரத்தில்தான் முதன் முதல் மக்கள் நிலையாகக் கூடி உறைந்து படிப்படியாக முல்லை முதலிய நிலங்களில் குடியேறி வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டார்கள் என்பர். மலைப்பகுதிகளில் இணைந்து வாழ்ந்து பின் பிற நிலங்களிற் பரவி வாழ்ந்து பெருகினர் என்பதும் ஒரு சாரார் கருத்து. எவ்வாறிருப்பினும் மக்கள் விலங்கு நிலையினின்றும் மாறிக் கூட்டமாகக் குடிவமைத்து வாழத் தொடங்கிப் பேச முற்பட்ட காலை மக்கள் தம் இருப்பிடத்தை அவ்விடத்து இயற்கையாக அமைந்துள்ள யாறு — குளம் — மலை — மேடு — பள்ளம் — மரம் — செடி — கொடி — கதிரவனின் ஒளிபற்றிய திசை அவ்விடங்களில் மிகுந்து காணப்பெறும் உயிரினங்கள் முதலிய வற்றைக் கருத்திற்கொண்டே சுட்டி உணர்வார், உணர்ந்துரைப்பர் — இவ்வுணர்வில்தான் இன்றும் குன்றத்தூர் — ஆற்றூர் — குளத்தூர் — காட்டூர் — மருதூர் — மாலூர் — மேட்டூர் — பள்ளத்தூர் — மேலையூர் — கீழையூர் கோட்டூர் — புலியூர் — கிளியூர் — ஆலூர் முதலான பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு இடம் பற்றிய பெயரை அவ்விடத்திற்குரியார் வரைந்து பயின்று வர அவர்களைப் பிற இடத்தில் உள்ளவர்கள் அவ்ஊர்ப் பெயரோடு சார்த்தி வழங்குவர். இப் பெயரே அம் மக்கட் குழுவின இனப் பெயராகவும் அவ்வினத்தின் மொழிப் பெயராகவும் நிலைபெறும், இனி மக்கட் குழு ஒன்றோடொன்று கலந்து பெருகுங்கால் அக்கலவை முடிதும் சுட்டியுணரும் வகையில் இப்பெயர்கள் சிறுசிறு மாற்றமும் எய்தும் கலவை ஒரு நிலைபெற்று அமைந்த பின் அப்பெயர்களும் நிலைபெற்று — பின்னர் அக்குழுவினர் சிதைத்தாலும் குறைத்தாலும் நிலைபெற்ற அப்பழம் பெயர் எளிதில் மாறுவதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை.

இவ்வாறு பெயர் அமையும் போது சிறு சிறு வேறுபாட்டோடு பல பொருள் தொகுதியாக இருப்பின் அவற்றை ஒரு பெயரால் சுட்டும்கால் தலைமையும் பன்மையும்பற்றிப் பெயரமைத்துச் சுட்டுவர், இம்முறையிற்றான் தனித் தனிப் பெயர் உள்ள குப்பங்களைச் சேர்த்து ஒரு பெயர் கொடுத்து ஊர் எனவும் தனித் தனிப் பெயர்களைவுடைய ஊர்த் தொகுதிகளை ஒரு பெயரிட்டு நாடு எனவும் தனிப் பெயர்களைவுடைய நாடுகளைத் தொகுத்து ஒரு பெயரிட்டுத் தேசம் எனவும் வழங்குகின்றோம். இவ்வகை யினுல்தான் தேசிய மொழி தேசிய இனம், நாட்டு மொழி நாட்டின்

இனம் — ஊர்மொழி அவ்வூர் சாதி — குப்பமொழி அதன் வழி குடி குலம் முதலிய பிரிவுகள் இயல்பாக அமைந்து நிலவுகின்றன.

இனி, குறிப்பிட்டுணர்த்தாமல் திசையடிப்படையிலும் மொழிப் பெயர்கள் வழங்கும் எடுத்துக்காட்டாக. நாம் வடமொழி என ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு வழங்குகின்றோம். இப்பெயரால் ஒரு மொழி இல்லவே இல்லை, வடமொழியென்று நாம் குறிப்பிடுவது செம்மை செய்யப் பெற்ற ஆரிய மொழியாகிய சமற்கிருதத்தையேயாகும். பின்னர் எவ்வாறு அதற்கு வடமொழி எனப் பெயர் வந்தது? அம்மொழிக்குரியராகக் கூறிக் கொள்பவர் நாம் வாழும் நிலத்திற்கு வடதிசையில் இருந்தமையானும் அவர்களுக்கென குறிப்பிடத்தக்க தொரு நாட்டின்மையானும் பொதுவாக அவர்களை வடவர் என்றும் அவர் தம் மொழியை வடமொழி என்றும் வழங்குகின்றோம். ஆரிய மொழி என்று கூறும்போது அது ஒரு நாட்டு மொழி அவர் பெயர் ஆரியர்; நாட்டின் பெயர் ஆரியாவர்த்தம். வடமொழி ஆரியத்தினின்றும் பிறந்ததாயினும் — தமிழகம் தவிரப் பிற இந்தியப் பகுதிகளில் ஊடுருவி அவ்வவ் உள்நாட்டு மொழிகளிற் கலந்து தலைமை பெற்று விளங்கியமையின் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கு உரிமையாக்க இயலாமல் பொதுவாக வடமொழி என்று வழங்குகின்றோம். இவ்வழக்குத் தொல்காப்பியருக்கும் முன்னையதென்பதையும் நாம் காணுகின்றோம். இது போலவேதான் விந்தியமலைக்குத் தெற்கே வழங்கிய பழந்தமிழ் செந்தமிழாகித் தென்மொழிகளுக்குளே ஊடுருவித் தலைமை பெற்றுத் திகழ்ந்தமையால் தென்மொழி என்ற பெயர் பெற்ற தெனவும் உணரலாம். இவ்வழக்கிற்கு அடிப்படை இப்பரத கண்டத்தைப் பற்றிப் பரந்த ஆரியர்கள் உத்தரப் பிரதேசம் தெக்கணப் பிரதேசம் என்று வழங்கியதை நோக்கித் தமிழர்களும் வடபுலம் தென்புலம் என வழங்க முற்பட்டமையேயாம். இவ்வாறு பகுத்துக் கொண்டு பெயர் வழங்கியமைக்கு இந்நாட்டின் இடையே அமைந்துள்ள விந்தியமலைத் தொடர் மட்டும் காசணமன்று. விந்தியமலையின் வடபகுதியை ஒட்டி ஒரு பெரிய நீர்ப்பரப்பும் அமைந்திருந்தமையேயாம். வடமொழி என்றால் பெரிய மொழி என்றும் தென்மொழி என்றால் இனிய மொழி என்றும், திசையைக் குறியாவென்றும் சிலர் கூறுவர். இவ்விளக்கம் அத்துனை வன்மையுடையதன்றென்பது ஊன்றி நோக்குவார்க்குப் புலனாகும்.

இப்பொழுது ஆந்திரப் பிரதேசம் என வழங்கும் தெலுங்கு நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களைச் சங்க காலத் தமிழர்கள் வடுகர் என

றும் அவர் மொழியை வடுகு என்றும் சுட்டி வழங்கினார். இதற்குக் காரணம் தெலுங்கு நாடு தமிழகத்திற்கு வடபகுதியில் அமைந்துள்ளமையின் வடக்கென்பதே வடகு—வடுகு என மருவியதாகக் கருதலாமெனினும் உண்மையதுவன்று. எதனால் எனின் முதலிடைச் சங்க காலத்தில் வேங்கடமும் அதன் வடபகுதியும் தமிழகத்தின் பகுதிகளாகவே இருந்தனவாதலின் வடுகு என்பது திசைத் தொடர்பாக அமைந்த பெயரன்று. தமிழகத்தின் வடபகுதியில் வாழ்ந்தவர்சள் சிறிது சிறிதாகத் தமிழ் மரபினின்றும் வழுவி ஆரியத் தொடர்பை மிகுந்துக் கொண்டுவரத் தமிழர் தம் மொழியைப் படிப்படியாக வளப் பகுத்திச் செந்தமிழாக வளர்த்துக்கொண்டு வரலாயினர். இந்நிலையில் தென்பகுதித் தமிழை நோக்க அவ்வடபகுதித் தமிழ் திரிபுடையதாக அஃதாவது வடுவுடையதாகப் பெயர்ந்து கொண்டு செல்வது கருதித் தமிழர் அதனை வடுகென்று வழங்கத் தலைப்பட்டனர். அவ்வடுகர் தம் போக்கில் ஆரியத்தைத் தழுவி உறைப்பொவியும் களைப் பொவியும் மூச்சொவியுமாகிய எழுத்துக்களைப் பெருக்கிக் கொண்டு அவ்வமைப்பே சிறப்புடைய தென்று கருதி அவ்வாறு திரியாமல் மூவேந்தர் பகுதியில் நிலவிய தமிழ் மொழியை அரவம் என்றும் தமிழரை அரவாடு என்றும் சுட்டி வழங்கத் தலைப்பட்டனர். இவ்வுண்மையை — “வம்பவடுகர்” “வேங்கடத்தும்பர் மொழி பெயர் தேளம்” எனவரும் சங்க இலக்கியத் தொடர்களால் உணரலாம். இவ்வாறு பல திறப்பட்ட காரணங்களால் வேறுபட்ட சில மொழிப் பெயர்களன்றிப் பெரும்பாலான மொழிப் பெயர்கள் அவ்வந் நாட்டின் பெயர்களாலேயே வழங்கப்பட்டு வருதலைத் திரிபின்றிக் காணலாம்.

(தொடரும்)

அரவர் — அரவம் : எனத் தமிழை வடுகர் வழங்கியமைக் காரணம் தமிழ் மொழிமை அரசுத் (மூவேந்தர்) தொடர்புடைய தென்றுக் கருதியமை போலும்.

' யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர் '

K. சோமசுந்தரம், B. A., B L., தஞ்சை.

முன்னிதழ்த் தொடர்ச்சி

வாழ்வின் தத்துவங்களை உணர்ந்த கணியனார் பின்னர் ஒருவருக்கு தீங்கும் நன்மையும் எவ்வாறு வருகின்ற தென்பதைக் கூறி, உலகையும் மனத்தையும் ஒன்றுபடுத்தும் புலப்பயிற்சியினை எவ்வாறு வாழ்வில் கடைப்பிடித் தொழுக வேண்டுமென்பதை அறிவுறுத்துவாராயினார். ' தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா ' என்றமையான் நன்மையும் தீங்கும் முன் நியத்ப்படி வருகின்றனவே யொழிய பிறர் அளிக்க வருவதில்லை: பிறரால் ஏற்படுவதில்லை. அறியாமையினின்று தன்னுளே பிறக்கும் விருப்பும் வெறுப்பும் அற்றுப் போகல் வேண்டும் அதுபோதுதான் நட்பும் பகைமையும் நம் மகத்துளே பிறப்பது தெளியப்படவே, புறப்பகையென்பது புயியிலில்லை யென்பது புலப்படும். ஈண்டு ' தன்னின் சிறந்தது பிறிது ஒன்று இன்மையின் ' என்ற மக்கள் வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தை குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது கண்டு கொள்க இதனால் தன்னையே ஒருவர் உணரின், தன்னின்பம் தன்னுளேயிருப்பதைக் காண்பர் என்பதும் பெறப்படும். ஆக்கமும் கேடும் பிறரால் வருவதென்று எண்ணுவதும் வெறும் மாயயாதலின் அது மயக்கமும் செய்யுமென்க. பிறரால் வாழ்வில் இன்புறுவதாகவும் துன்புறுவதாகவும் எண்ணுவது அம்மயக்கத்தின் விளைவே அவ்வாறு எண்ணுவோர் தன்னை முற்றும் அறியாதவராதலால் பிறரையும் அன்றர் அறிய இயலாதவருமாவர் எனவே ஒப்புரவும் பொது நோக்கு உணர்வும் மலரின். யாண்டும் இடும்பை அருகி இன்பம் பெருகுதல் இயல்பு

அதிர வருவதோர் நோயும் எவ்வாறு வந்து எப்படித் தீர்கின்றதெனின், அதுவும் அம்மாதிரியாகவே தானாக வந்து தானாகவே தணிகின்றது கூர்ந்து சிந்திக்கின், உடலில் சாரும் நச்சுப் பொருள்களைப் போக்கி, புதிதாக உடல் நலத்தையும் திடப் பொலிவையும் அளிக்கவே நோய்கள் வருகின்றமையான், அவற்றின் தத்துவத்தை உணர்ந்தோர்கள் அவற்றோடு தடுக்கும் முறையில் போராடி புதுப்புது நோய்களை வரவழைக்கும் மருந்துகளை அருந்தாது, தானாகத் தணியும் வகையில் அவற்

றுடன் ஒத்துழைப்பது அன்றாது அறிவுடைமையாகும் என்ற குறிப்பு ஈண்டு புலப்படுத்தலும் காண்க. இதனற்றான் 'நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன' என்றார் பூங்குன்றனார்.

பல்லுயிர்கள் பல்வேறு பிறவிகளை எடுத்துப் பின்னர் இறந்து படுதலான், அவ்வுயிர்கள் இறப்பால் அனுபவப்பட்ட காரணத்தாலே இறப்பினைக் கண்டு அஞ்சும் நிலையினைப்போக்க 'சாதல் புதுவதளறே' என்றார் பூங்குன்றனார். இறப்பதும் பிறப்பதும் இயற்கையின் நியதியிலுள்ள கூறுகள். பிறப்பிலே இறப்பின் ஈனையினையும், இறப்பிலே பிறப்பின் முனையினையும் கண்டு கொண்ட கணியனார், எது ஒன்றும் சாகாமல் வாழ்வது மில்லை யென்பதையும், வாழாமல் எது ஒன்றும் சாவதுமில்லை யென்பதையும் உணர்த்தியும், உலகில் நடைபெறும் பிறப்பு இறப்பு என்ற வினையாட்டில் பிறப்பு வெற்றிபெறும் வகையினையும் தெளிவித்தும் இறப்பே பிறப்பென்பதை நுட்பமுற அறிய வைத்தார்: மற்றும் ஆற்றின் நீரோட்டம் போன்று அனாதியாயமைந்துள்ள பிறப்பு, வினை வயத்தால் இடையீடின்றி வினை வதை குறிப்பாகவும் விளக்கியுள்ளார். இதுமட்டுமல்லாது, எமக்கு எல்லாம் ஊரே யாவரும் சுற்றத்தார் என்ற முதிய மனப்பக்குவத்தை எய்துவிக்கும் வாழ்க்கை முறைகளையும், குறிக்கோள்களையும் மேற்கொள்ளுவதற்காகவே. இயற்கை 'சாதல்' என்றதை ஏற்படுத்திய அற்புதத்தை உணர்த்தி, பிறப்பின் சிறப்பொடு இறப்பின் சிறப்பினையும் புலப்படுத்த, சாதல் புதுவதன்றென ஈண்டு ஞாலக் கலைஞர் கூறியிருப்பது உளங்கொளற்பாலது.

மண்ணகத்து வாழ்க்கை ஓய்வில்லா ஒரு வினைக் கூடமாதலான், அதனில் பிறந்து வாழும் உயிர்கள் தாம் தாம் முற்பிறப்பில் இயற்றிய வினைகளுக்கேற்ப இன்ப துன்பத்தை எய்துகின்றதாதலின், வாழ்தலை

இனிகென மகிழ்ந்தன்று மிலமே; முனிவின்
இன்னு தென்றலும் இலமே

என்ற அடிகளால், குன்றனார் உணர்த்துகின்றார். இதனால் வாழ்வில் உயர்வையும் தாழ்வையும், செல்வத்தையும் வறுமையையும் ஒன்றாகக் கருதி பாவித்திடல் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி, வாழ்தலை உவந்தும் இன்னு தென்றிருத்தலுமில்மே யெனத் தெளிவுபட ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். மற்றும், இன்ப

துன்பங்களை உயிர்கள் அனுபவிக்கும் முறையினையும் சுட்டுகிறார். முற்பிறவியில் செய்த வினைக்கேற்ப, மக்களுயிர்க்கு வாழ்க்கை அமைகிறதினான், ஒருவர் இன்புறுவதும் துன்புறுவதும் அவரவர் விதியாலென்பதும், மக்கள் அறியாமலே, விதி வாழ்வினை உருவாக்கும் பேராற்றலுடைய தென்பதும் உணரப்படும். விதி எளிதில் அறியக் கூடாத தென்பதை யுணர்ந்து, தமிழ்ச் சான்றோர், இதனை ஊழ், முறை, நியதி, தெய்வம் என பலபடக் கூறுவர். மக்களுயிர்கள் துன்புறுங்காலை விதியினைப் பற்றி எண்ணுவதும், இன்புறுங்காலை தன் மதி யாற்றலின் பெருமையினைப் பற்றி எண்ணுவதுமியல்பு. உயிர்கள் வினைகளைப் புரிவதால் அவ்வழி இன்பும் துன்பும், பற்றும், பாசமும் வருவது இயற்கை. வன்மை மிக்குடைய இருள்சேர் இருவினைகளால் உயிர்கள் பருமைப் பொருள்களாக ஆகின்றன. இவ்விரு வினைகளே பிறவிக்குக் காரணமா யமைந்துள்ளன, ‘ இருவினையிற் போக்கு வரவு புரிய ’ என்பது சிவஞானபோதம். இருவினைக்குரிய இன்ப துன்பங்களை, ஆற்று நீரின் வழியே இயக்கப் பெறும் மிதவை போல், அரிய உயிர்கள் ஊழின் வழியே பட்டு அனுபவிக்கும் என்று கணியனார் கூறி, உயிர்கள் அவ்வூழ் வழியே செல்லும் நீர்மையுடையதென்பர்.

‘ மனித்தபிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே ’ என்றும், ‘ வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோ பிறவி மதித்திடுமின் ’ என மக்கட் பிறவியின் விழுமிய சிறப்பினைத் தமிழ்ச் சான்றோர் புகன்றுள்ளார். ஆனால் பூங்குன்றனாரோ மானிடராக செழுக்க வாழ்தல் அரிதெனக் கொண்டு, வாழும் மக்களுயிர்கள்,

‘ நீர்வழிப் படுஉம் புனைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் ’

எனும் உண்மையினை உணர்ந்து மனிதரில் மனிதராக முயன்று வாழ்தல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியும், இறைவன் ஆட்சியில் மனிதப் பிறவியினைத் தாங்கினாரை இறையுணர்விலும் தினைக் கச் செய்து விடுகிறார். உள்பொருளாகிய ஆன்மாவுக்குத் தோற்றமும் ஈறும் உண்டென்பதும், ஆன்மாக்கள் நிற்பன. ஊர்வன, பறப்பன முதலாய பல்பிறவிகளை யெடுத்து மாறிப் பிறந்து வருவன எனவும் அவைகளுக்கு மறுபிறப்பு உண்டென்பதும் மெய்கண்டாருடைய மேற்கோளாகும். பிறவிகள் தோன்றியும் மறைந்தும் வருவதற்குக் காரணமாக ஆகூழ் போகூழ் ஆகிய நல்வினையும் தீவினையும் அமைந்து நிகழ்கின்றன என்பதை

ஊகித்துணரல் வேண்டும் இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய சிறுமையுடைய இருவினைகளும் சடப் பொருள்களாதலான் ; அவை தாமாகவே உயிர்களைச் சென்று அடையாததால். உயிர்களுக்குப் பேராமல் ஊட்டவும், வினைகளை உயிர்களுடன் வகையறிந்து கூட்டவும் 'பால்வரை தெய்வம்' ஒன்று இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்பது வெள்ளிடைமலை. அத்தெய்வத்தை வள்ளுவர் 'வகுத்தான்' எனும் பெயரால் குறிப்பிடலானார் 'வகுத்தான் வகுத்த' என்ற குறட்பாவிற்கு (377) வள்ளுவர் கருத்தினை யறிந்து உரை மலர்த்தும் பரிமேலழகர் 'ஓருயிர் செய்த வினையின் பயன் பிறிதொரு உயிரின்கட் செல்லாமல் அவ்வுயிர்க்கே வகுத்தலின் 'வகுத்தான்' எனக் கூறியுள்ளது உன்னற்பாலது. ஈண்டு பூங்குன்றனார், இருவினைப் பயன் இயற்றியவர் பால் சென்று அணுகும் முறையினை உணர்த்துவது ஊழாகுமென்றும். அவரவர் செய்தவினை அவரவர்க்கே உரியதாக வகுத்த தெய்வம் ஊழாயிற்றென்றும் தெளிவித்த வகை சிந்தித்துணரற் பாற்று. மற்றும் ஊழினைப்பற்றிய வலிமையினை இவர் நிறுவி அதன்வழி நிலையாய இறையுணர்வினையும் உண்மையினையும் கவிதை முகத்தான் விதித்துப் புகட்டி. உய்யும் நெறியினையும் காட்டியது சிறப்புடைத்து இதனை வாழுமுயிர்கள் தம்மையறிந்து தம் வினைப்பயன்களை நீக்கி விருப்பும் வெறுப்பும் அற்று. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற மனப் பக்குவத்தில் தினைத்து, அன்புப் புணையிலே சென்று குறைவிலா நிறைவாகிய இறைவனைச் சார்தல் வேண்டுமென்பது புலப்படலாயிற்று. மற்றும் நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் பூங்குன்றனார் இப்பாவில இயல்பாகக் காணவைத்து சமயஞ் சாராத இறையருளின் பயனையும், இருவினையும் சேராதிருப்பதற்குரிய இன்ப நிலையைப் பெருக்கும் முறையினையும் நவீன்று, தானும் பனுவலாகி வழி காட்டுவது அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

— தொடரும்

